

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu. Em hãy thay mặt en-ri-cô viết một bức thư gửi cho bố thể hiện sự ân hận của mình lớp 7 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Em hãy thay mặt en-ri-cô viết một bức thư gửi cho bố thể hiện sự ân hận của mình lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình. Dưới đây là một số bài văn Em hãy thay mặt en-ri-cô viết một bức thư gửi cho bố thể hiện sự ân hận của mình lớp 7 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Em hãy thay mặt en-ri-cô viết một bức thư gửi cho bố thể hiện sự ân hận của mình mẫu 1

Bố kính mến!

Con là En-ri-cô, con trai của bố đây! Bố ơi! Sau nhiều ngày suy nghĩ về lỗi lầm của mình, con ân hận lắm! Hôm nay, con mạnh dạn viết lá thư này gửi tới bố. Trước hết, con xin gửi lời kính thăm sức khỏe của bố, sau là để bày tỏ nỗi lòng và mong được bố tha thứ cho con.

Thưa bố!

Vừa qua, cũng chính vì chưa nhận thức được tầm quan trọng của việc học hành đối với tương lai nên con đã ham chơi hơn là ham học. Con thường đến trường với vẻ mặt không vui vì nghĩ rằng kỉ luật ở đây thật là gò bó, khó chịu. Đi học phải đúng giờ. Đầu tóc, quần áo phải gọn gàng, sạch sẽ. Bài học, bài làm phải chuẩn bị ở nhà thật đầy đủ... và cùng bao quy định khác nữa đối với con thật nặng nề. Mỗi khi cô giáo kiểm tra mà con không thuộc bài, mấy chục cặp mắt của các bạn cứ nhìn xoáy vào con, khiến con ngượng đỏ cả mặt, chỉ muốn chui xuống đất cho xong. Trong khi đó thì ở ngoài bốn bức tường của trường học, cuộc sống mới thú vị làm sao! Bao nhiêu là trò vui đang đợi con và lũ bạn nghịch ngợm của con. Nào là trèo cây, tắm sông, câu cá, lang thang trong rừng bắn chim, bắt bướm, trốn tìm... Những trò ấy chùng con chơi không bao giờ chán.

Cũng vì thế mà con bỏ học. Một ngày, hai ngày, ba ngày... và cô giáo chủ nhiệm đã đến tận nhà gặp mẹ để thông báo chuyện đó. Với tính hiếu thắng, con không nhận lỗi mà đổ thừa là do thầy cô giảng bài không hấp dẫn. Mẹ đã thay mặt con xin lỗi cô giáo. Lẽ ra, con phải biết xấu hổ nhưng ngược lại, con ngang nháo cãi rằng: "Mẹ thì biết gì mà can thiệp vào chuyện của con!".

Nói xong câu ấy, con thấy rằng mình là một đứa con bất hiếu, dám xúc phạm tới người mẹ kính yêu. Sự hỗn láo của con như một nhát dao đâm vào tim mẹ, khiến trái tim ấy như tan vỡ vì đau đớn và thất vọng. Lúc đó, sắc mặt mẹ nhợt nhạt hẳn đi, đôi môi run run chực bật khóc và mắt mẹ đỏ hoe, nhòa lệ.

Bố ơi! Con đã phạm phải một tội lỗi khó bề tha thứ. Con đã làm cho mẹ khổ tâm. Ôi! Người mẹ đã mang nặng đẻ đau, sinh thành ra con và vất vả làm lụng để nuôi con khôn lớn! Con biết rằng mẹ có thể hi sinh tất cả vì con, kể cả cuộc đời và mạng sống vì mẹ coi con là nguồn hạnh phúc, niềm an ủi và tin tưởng lớn lao đối với mẹ.

Vậy mà con đã...!

Vâng! Con đã phụ lòng tin của bố mẹ. Con là một đứa con hư. Nhận ra điều này, con tự trách mắng mình thậm tệ. Tại sao con lại không nghe lời dạy dỗ, khuyên nhủ đúng đắn của mẹ cha? Tại sao con không tự kiểm chế được những thói xấu, những đam mê bông bột trong con? Đã nhiều lần bố mẹ nhắc nhở con rằng nếu không học tập thì nhân loại sẽ chìm đắm trở lại trong cảnh hoang sơ; rằng phong trào học tập là sự tiến bộ, là niềm hi vọng, là vinh quang của thế giới. Thực tình, con có nghe nhưng con không chịu ngẫm nghĩ để hiểu được ý nghĩa rõ ràng như chân lí của những điều tốt đẹp ấy.

Giờ đây, con ân hận vì những ngày tháng sống hoài sống phí. Thời gian trôi qua, không có cách nào lấy lại được, bố nhỉ! Bố cũng đã từng dạy con thời gian là vàng bạc, quý hơn cả châu báu, ngọc ngà. Ai làm chủ được thời gian thì sẽ làm chủ được bản thân và cuộc sống của mình. Vậy mà con đã để thời gian trôi qua vô ích!

Bố kính yêu!

Trong bức thư bố gửi cho con có đoạn: Hãy nghĩ kĩ điều này, En-ri-cô ạ: trong đời, con có thể trải qua những ngày buồn thảm, nhưng ngày buồn thảm nhất tất sẽ là ngày mà con mất mẹ.

Khi đã khôn lớn, trưởng thành, khi các cuộc chiến tranh đã tôi luyện con thành người dũng cảm, có thể có lúc con sẽ mong ước thiết tha được nghe lại tiếng nói của mẹ, được mẹ dang tay ra đón vào lòng. Dù có lớn khôn, khỏe mạnh thế nào đi chăng nữa, con sẽ vẫn tự thấy mình chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp, yếu đuối và không được chở che. Con sẽ cay đắng khi nhớ lại những lúc đã

làm cho mẹ đau lòng... Con sẽ không thể sống thanh thản, nếu đã làm cho mẹ buồn phiền. Dù có hối hận, có cầu xin linh hồn mẹ tha thứ... tất cả cũng chỉ vô ích mà thôi...

Những lời khuyên nhủ thốt ra từ đáy lòng của một người bố thương con đã làm cho trái tim bé nhỏ của con rung động. Bố ơi! Con sẽ nghe lời bố, con sẽ xin lỗi mẹ, cầu xin mẹ hôn con để chiếc hôn ấy xóa đi cái dấu vết vong ân bội nghĩa trên trán con. Liệu mẹ có rộng lòng tha thứ cho con không, hả bố?

Bố kính mến của con!

Con xin bố hãy nói giúp con vài lời với mẹ, như thế sẽ dễ dàng hơn cho con rất nhiều! Tất nhiên là con sẽ thành khẩn xin mẹ thương con mà cho con cơ hội để chuộc lại lỗi lầm.

Thôi, thư đã dài, con xin dừng bút ở đây. Con xin hứa với bố sẽ không bao giờ tái phạm. Con sẽ đi học đầy đủ, nghiêm túc và tự giác, không để bố mẹ phải buồn lòng. Con chân thành cảm ơn bố đã nhắc nhở con rằng: Tình yêu thương, kính trọng cha mẹ là tình cảm thiêng liêng hơn cả. Thật đáng xấu hổ và nhục nhã cho kẻ nào chà đạp lên tình thương yêu đó.

Mong bố tha thứ cho con. Kính chúc bố mạnh khỏe và gặp nhiều may mắn!

Con trai của bố

En-ri-cô

Em hãy thay mặt en-ri-cô viết một bức thư gửi cho bố thể hiện sự ân hận của mình số 2

Bố kính yêu của con!

Thưa bố, con đã vô cùng xúc động khi đọc thư của bố. Con đã đọc đi đọc lại bức thư đó hàng chục lần và giờ đây nó đang ở trong túi ngực áo chỗ gần trái tim con. Đọc thư bố con nhận ra sự hi sinh vô cùng lớn lao của mẹ dành cho con mà đến bây giờ con mới biết. Con thật xấu hổ vì hành động mà mình đã gây ra. Nếu không có sự phân tích thấu đáo và nghiêm khắc của bố thì con đã không thấy hết sự nghiêm trọng của lỗi lầm. Bố ơi! Con thật bất hiếu có phải không bố? Con đang được sống trong tình thương yêu và sự chăm sóc hết mực của bố mẹ, thế mà con lại không biết trân trọng, giữ gìn. Con lại có những hành động ngu ngốc để bố mẹ phải phiền lòng vì

con. Trưa nay lúc mẹ đi làm về con thấy lưng mẹ ướt đẫm mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt vì mệt mỏi, con lại càng ân hận và thấy thương mẹ vô cùng. Sau bữa cơm chiều nay, con sẽ đến bên mẹ, xin mẹ tha thứ.

Lúc đó, con muốn bố có mặt để chứng kiến có được không bố? Bố ơi! Con xin lỗi bố! Mong bố tha thứ cho con. Từ nay mỗi khi con vi phạm khuyết điểm, bố lại giúp con như thế này bố nhé! Và còn một điều này nữa, bố hãy cho phép con hôn bố mỗi tối trước khi đi ngủ, được không bố? Con yêu bố, con yêu mẹ nhiều, nhiều lắm!

Mẫu bài văn số 3 - Em hãy thay mặt en-ri-cô viết một bức thư gửi cho bố thể hiện sự ân hận của mình

Ngày 10 tháng 11 năm...

Gửi bố kính yêu của con!

Sáng nay con đã nhận được thư của bố, con đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần, từng câu, từng chữ, từng lời bố dặn, con đã khắc sâu trong lòng. Con rất hối hận. Con là đứa con bất hiếu phải không

bố? công lao của bố, của mẹ, tình cảm hai người dành cho con to lớn như vậy mà con vô tâm quên lãng bấy lâu nay. Lời thư của bố giúp con nhận ra nhiều điều và khiến con vô cùng ăn năn. Con xin lỗi bố, con gửi lời xin lỗi tha thiết từ sâu thẳm trong tim tới bố và mẹ. Bố ơi! lương tâm con như có vết dao vừa cứa vào vậy, con hồi hận lắm, chỉ vì một phút thiếu suy nghĩ, thiếu chín chắn mà con đã làm tổn thương đến người đã hi sinh biết bao điều vì con, dành tất cả niềm tin và sự yêu thương ở con. Con cảm ơn bố đã giúp tâm hồn u tối của con được thức tỉnh, cảm ơn bố rất nhiều vì đã dành tình yêu thương bao la cho con, giúp con hiểu về người mẹ tuyệt vời của mình.

Con cảm thấy thật hổ thẹn vì bấy lâu nay không để ý rằng: xung quanh con luôn có tình thương ấm áp và chỗ dựa vững chắc, rằng con là đứa trẻ may mắn nhất thế giới vì có bố, có mẹ luôn quan tâm và tin tưởng con. Con hứa với bố ngay sau bữa cơm chiều hôm nay, con sẽ xin lỗi mẹ bằng sự ăn năn hối cải, sự day dứt từ sâu trong lòng mình. Con xin hứa sẽ không bao giờ khiến mọi người phải phiền lòng về con, sẽ không bao giờ để bố mẹ phải lo lắng và rơi nước mắt vì con. Để đáp đền công ơn sinh thành bao lỗi vấp vả, nhọc nhằn bố mẹ phải trải qua, con sẽ không bao giờ, mãi mãi không để bố mẹ phải thất vọng. Con cầu xin bố, xin bố hãy tha thứ cho lỗi lầm không đáng có của con, xin bố hãy mở rộng tấm lòng mà xoa đi sự bất hiểu của con, được không bố? để xứng đáng với tấm lòng cao cả, mệnh mông của bố mẹ, con sẽ tu sửa tính nết và cố gắng học tập thật tốt.

Một lần nữa, con xin lỗi bố. Mong bố hãy tha thứ cho con, Bố mẹ là tất cả đối với con, con yêu bố mẹ!

Con của bố!

En-ri-cô

Em hãy thay mặt en-ri-cô viết một bức thư gửi cho bố thể hiện sự ân hận của mình mẫu số 4

Mẹ kính yêu của con!

Khi viết những dòng này gửi tới mẹ, con cảm thấy vô cùng xấu hổ, con thấy mình không xứng đáng gọi mẹ là mẹ và xưng con với mẹ.

Giờ đây, nghĩ đến mẹ, con thấy hiện lên hình ảnh mẹ chín tháng trời mang nặng con trong bụng. Rón rén từng bước đi, cẩn thận từng ngụm nước, kiêng khem từng món ăn, lo cho con từ khi con

chưa có hình hài. Ngày con chào đời, mẹ đã phải chịu bao đau đớn, bao giày vò. Sau ngày rời bụng mẹ, con lại chẳng ngoan ngoãn, khỏe mạnh như những đứa trẻ khác mà ốm đau, bệnh tật thường xuyên. Bà nội từng kể cho con nghe một lần con ốm nặng, bác sĩ đã lắc đầu quay đi nhưng mẹ thì âm thầm ôm chặt con vào lòng khóc không thành tiếng. Mẹ kiên trì mời những người bác sĩ khác tới thăm bệnh cho con, nhẫn nại chăm sóc con, căng thẳng hồi hộp với từng nhịp thở, từng cái hắt hơi, từng cái ngáp vặt của con...

Mẹ đã vứt bỏ nhiều tháng ngày thanh thản, hạnh phúc và tưởng như sẵn sàng vứt bỏ mạng sống của mình thức khuya, đi lại... để cứu lấy mạng sống cho con. Mẹ ơi! Nếu trời Phật không thương con cho con làm con của mẹ thì có lẽ ngày ấy Người đã bắt con phải trở về. Nhưng có lẽ quá cảm động trước tình cảm của mẹ mà Người đã cho qua con hiểm nghèo. Mẹ đã làm được “điều kì diệu” mà nhiều người hàng xóm của chúng ta còn nhắc đến.

Ấy vậy mà đứa con ngu ngốc, dại dột của mẹ lại có lúc quên bẵng đi những ân tình, thiêng liêng của mẹ. Con thấy xấu hổ và nhục nhã khi nghĩ đến ngày cô giáo đến chơi mà con lại thiếu lễ độ với mẹ. Nhìn gương mặt mẹ thất thần, lạnh lẽo con thấy mình là kẻ tội đồ đáng nguyên rủa nhất trên đời. Con đã chà đạp lên tình mẫu tử thiêng liêng và cao quý mà mẹ đã sẵn sàng hi sinh mạng sống để gây dựng.

Mẹ ơi! Con biết rằng lời con nói không thể rút lại, việc con làm không thể coi như chưa xảy ra, vết thương con gây ra trong tim mẹ không thể lấy nước mắt để xóa mờ... Nhưng con chỉ mong muốn một điều rằng mẹ không quá đau buồn về con thêm nữa vì rằng khi viết những dòng này, En-ri-cô của mẹ hiểu rằng nó chỉ còn một cách để chuộc tội với mẹ kính yêu. Con sẽ không bao giờ làm mẹ phải xấu hổ, thất vọng thêm một lần nào nữa.

Mẹ ạ, tội lỗi đã mắc phải khiến con hiểu rằng nếu con còn lặp lại nó thì con không còn xứng đáng là con của mẹ; không còn ghé ngòi, không còn giường nằm, không còn nơi đặt chân, không còn bát ăn cơm trong ngôi nhà của mẹ nữa. Con ngàn lần xin lỗi mẹ và mong mẹ rộng lượng tha lỗi cho con.

Đứa con đã biết lỗi của mẹ.

En-ri-cô

